

La Universitat de Barcelona ret homenatge al professor Josep Moran Ocerinjauregui (maig de 2010). – Dijous 13 de maig de 2010 les parets de la capella de la Universitat de Barcelona van ser testimoni del sentit i emotiu homenatge que la Facultat de Filologia reté a l'il·lustre professor Josep Moran Ocerinjauregui, jubilat el juny de l'any passat i actualment professor emèrit del Departament de Filologia Catalana d'aquesta universitat. Presidien la cerimònia el Dr. Ignasi Xavier Adiego, vicedegà de Recerca, el Dr. Albert Soler, director del Departament de Filologia Catalana, el Dr. Joan Martí, president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, el Dr. Xavier Ravier, professor emèrit de la Univeristé de Toulouse II-Le Mirail i la Dra. Àngels Massip, professora del Departament de Filologia Catalana i organitzadora de l'acte.

Des de la mesa presidencial, col·legues, companys i amics de l'homenatjat feren una sòlida i ferma *laudatio* tant de la persona com de la seva tasca, rigorosa i tenaç, al servei de la filologia i la llengua catalanes. La seva encomiable contribució en el camp de la gramàtica històrica i la història de la llengua, de l'etimologia i l'onomàstica va ser repetidament evocada, i la lloança prengué un cert aire de reivindicació en un moment en què els profunds canvis estructurals que ha patit la universitat han relegat algunes de les disciplines tradicionals a un segon pla, lluny del protagonisme que de ben segur es mereixerien. Es llançà, així, una crida perquè, seguint les passes dels grans mestres com Moran, la universitat no s'oblidi dels valors de la transversalitat, però ben entesa, del coneixement que, tot i que lat, no pot renunciar tampoc a ser profund, seriós, ben travat i arrelat en les causes i els orígens. En aquest sentit, el professor Xavier Ravier, que pronuncià la lliçó *Au cœur de l'onomastique: entre lexique et discours*, presentà una anàlisi fina i rigorosa de la toponímia de l'Alta Bigorra, amb la qual il·lustrà magistralment fins a quin punt l'estudi de l'ononmàstica ha d'ocupar un lloc de ple dret en les ciències del llenguatge. La toponímia i l'antroponímia, reclamà Ravier, no han de ser senzillament enteses com una recerca a petita escala sobre l'origen dels noms de lloc i de persona, sinó que han de ser preses en un sentit més ampli i emmarcades en un context més general, ja que, en realitat, constitueixen un dels majors components del nostre patrimoni immaterial, tant lingüístic com antropològic.

El vessant humà del Dr. Moran fou també objecte de múltiples elogis: la seva humilitat i sentit de l'humor propis de l'home savi, els seus dots d'hàbil comunicador, la seva curiositat i apassionament encomanadissos, el seu amor, en definitiva, pel saber l'han convertit en un dels grans professors de la universitat, dels que s'enyoren i es recorden amb nostàlgia. L'activitat de Moran a la Universitat de Barcelona deixarà sens dubte una petja indeleble, no sols pel que fa a la seva producció científica, sinó també perquè la seva influència i mestratge quedaran per sempre gravats en la memòria de tots i cadascun dels alumnes que hem assistit a les seves classes.